

Hazaárulás felső fokon

Magyarország elleni szankciókra vágyik Seres László, a HVG által tulajdonolt hirszerzo.hu publicistája, Göncz Kinga szocialista európai parlamenti képviselő politikai síkon támogatná ugyanezt. A büntető törvénykönyv szerint ezt úgy hívják: hazaárulás. Börtönnel büntetendő.

„(1) az a magyar állampolgár, aki abból a célból, hogy a Magyar Köztársaság függetlenségét, területi épségét vagy alkotmányos rendjét sértse, külföldi kormánnyal vagy külföldi szervezettel kapcsolatot vesz fel vagy tart fenn, büntetést követ el, és öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. (2) A büntetés tíz évtől tizenöt évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztés, ha a hazaárulást a) súlyos hátrányt okozva, b) állami szolgálat vagy hivatalos megbízatás felhasználásával, c) háború idején, d) külföldi fegyveres erőnek behívásával vagy igénybevételével követik el. (3) Aki hazaárulásra irányuló előkészületet követ el, büntett miatt egy évtől öt évig, háború idején két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.” (Btk. 144. paragrafus). A Magyar Értelmező Kéziszótár ennél tágabban fogalmaz, eszerint a hazaárulás „a haza iránti köteles hűség megszegése.”

„Ha azonban az unió valóban azt mérlegeli, hogy bármilyen tág értelemben is, de szankciókat mérlegel (Orbánék nem meghívása bárhová, a májusi budapesti EU-csúcs bojkottja stb.), akkor azt jól teszi.” (Seres László: Igen, ronda kis állam vagyunk, Hirszerzo.hu, 2011. január 5.) Hogy a fenti idézetben rejlő igény sérti-e a magyar alkotmányos rendet (értsd: szabadon, demokratikusan választott országgyűlés által hozott többségi döntés elleni

hirszerző
szociális párt

„Ha azonban az unió valóban azt mérlegeli, hogy bármilyen tág értelemben is, de szankciókat mérlegel (Orbánék nem meghívása bárhová, a májusi budapesti EU-csúcs bojkottja stb.), akkor azt jól teszi.”

(Seres László: Igen, ronda kis állam vagyunk – Hirszerző.hu, 2011. január 5.)

fellépés), nehezen vonható kétségbe, bár az is tény, hogy a Magyarországon elkövetett, Magyarország elleni nyílt uszítás nem példa nélküli, sőt, bizonyos körökben már-már történelmi hagyománynak tekinthető.

Hogy mire megy ki a játék, s hogy az elmúlt száz esztendőben a balliberális gyűlölet szemernyit sem csillapodott, azt történelmi ívet húzva bizonyítja az Est című egykori szélsőliberális bulvárlap 1918. október 31-i számának lelkendezése: „Az eddigi Magyarország ezeréves épülete ma éjjel összedőlt. Ez a nász, a mámor, az

EuropeanVoice.com

Göncz Kinga szocialista európai parlamenti képviselő (...) azt mondta, a Szocialisták és Demokraták frakció vizsgálja a lehetőséget, hogy az Európai Parlament szankciókat léptessen életbe Magyarország ellen a lisszaboni szerződés 7. cikkelye alapján. **(Politikai csoportok összecsapása Magyarországon és a szankciók fölött – European Voice, 2011. január 13.)**

új erők napja." Máig ez – a magyar történelem és a magyar érdekek iránti legteljesebb érzéketlenség, sőt ellenségesség a balliberális agresszorok eszmei alapállása.

Ezt azért érdemes rögzíteni, mert ebből következik mindaz, amit a balliberális tábor egyik jellegzetes purifikátora, Kornis Mihály ekként foglalt össze a Beszélő című folyóirat 1993. december 21-i számában, a konzervatív-nemzeti oldalnak címezve: „Mi sokkal jobban gyűlölünk titeket, mint ti minket.”

E feneketlen gyűlöletből fakad a hazáráulásra való hajlam. Több mint száz éve ugyanis elkeseredett háború zajlik Magyarországon két teljesen eltérő, egymással kibékíthetetlen ellentétben álló létszemléletet és létfelfogást képviselő tábor között.

E kibékíthetetlen ellentétről az elnyúlhatetlen Konrád György a La Croix című francia katolikus napilapnak a magyar médiatörvény ürügyén nemrég adott interjújában azt mondta, a vidéki származású Orbán Viktorban budapesti kollégista évei idején ellenérzés alakult ki a „nagy házi könyvtárral rendelkező fővárosi értelmiségi családokból” származókkal szemben. A lap által magyar íróknak és egykori disszidensnek nevezett Konrád szerint ez „a magyar társadalomban hagyományos népi-urbánus kulturális ellentétbe illeszkedik.” (Konrád György: „Addig építették az épületet, míg kiküszöbölték megváltoztathatóságát”, La Croix, 2011. január 18.)

A közismert balliberális szociológus, Vászárhelyi Mária Kétféle középosztály című írásában (168 Óra, 2007. február 6.) arra is rávilágított, hogy a Konrád által

említett ellentét nem csak kulturális természetű: „... a mostani társadalmi szembenállás gyökerei valójában a 19. század második feléig nyúlnak vissza, és a középosztály megosztottságából fakadnak. (...) A kétféle identitású középosztály megosztottságát és belső ellentéteit tovább mélyítette a trianoni trauma: az elcsatolt területekről több száz-ezer, önmagát a középosztályhoz tartozónak valló, ám megélhetési forrást nélkülöző magyar települt vissza. (...) A numerus clausus pedig már a húszas évektől törvényesítette a polgári középosztály gerincét adó zsidóság kiszorítását az állami pozíciókból és a szellemi életből. (...) ...teljesen elkülönülten kialakult egy új, alapvetően ideológiamentes, pragmatikus középosztály. (...) E két párhuzamosan létező középosztály között ma is elevenen lüktető feszültségek alapja és ereje kísértetiesen idézi az évszázaddal korábbi viszonyokat. (...) ...a szélsőségesen megosztott társadalomban, a kétféle középosztály tagjai között élet-halál harc folyik. S ez a küzdelem nemcsak a középosztályok, hanem a társadalomfejlődés irányát is hosszú távra meghatározhatja.”

Egy másik balliberális szerző, bizonyos Kepecs Ferenc (Gyűlölet humanista álarcban, Népszava, 2009. január 28.), ennél is tovább ment, midőn a Gázában történt izraeli népiirtás kapcsán ezt vetette papírra: „...a felháborodók nem szeretik azt a népet, amely Izrael államát létrehozta, és különösen nem szeretik e nép azon részét, amely itt él Magyarországon. Nem szeretik, mert ezek az emberek azzal a réteggel vetélkednek, melyet a felháborodók leginkább képviselnek, vagyis a keresztény magyar középosztályal. A vetélkedés állásokért, pozíciókért, üzleti részesedésekért folyik.”

Fontos kijelentések ezek a balliberális oldalon etalonnak számító forrásokból, mert megmagyarázzák a médiatörvény és egyéb ügyek, például a magyar és egyetemes szellemtörténet szempontjából teljességgel értékelhetetlen Lukács György köpönyegéből előbújt és azóta is azzal takarózó filozófushad által elkuatgatott közpénzek útjának felderítése nyomán egekig csapó hisztériát. Igen: egzisztencia, pozíció, sok pénz és – nem mellékesen, ezek folyományaképpen – közéleti-politikai hatalom forog kockán. Ez az elmúlt hetek habzó száju páralomkampányának magyarázata. A rágalomgyűlölet neveltségességig fokozódott, az említett filozófus-vircsaft egyik érintette, bizonyos Vajda Mihály ugyanis a világhálón közzétett jeremiájában egyenesen azt állította, hogy őt és elvbaráit megsemmisítés fenyegeti. Ez azért haj-

meresztő és nevetséges is egyben, mert e kifejezést rendszerint a hitleri Németország zsidóüldöző politikájára szokták alkalmazni. Mindenesetre Vajda a vélt megsemmisítést elkerülendő nyíltan Magyarországot ellen uszít: „Csak az menthet meg minket ettől az erőcsoporttól, ha a külföldiek felemelik a szavukat, és rászorítják az Orbán-kormányt arra, hogy hagyja a mozgásterünket” – nyilatkozta ki Vajda.

E mozgásterhez ragaszkodik a fentebb már idézett neokonzervatív Seres László is Magánkasszák, közérkölcök című írásában (Hírszerző.hu, 2011. január 26.): „Véletlenül sem szeretném a médiatörvény körüli összeurópai vihar jelentőségét kisebbiteni, netán relativizálni, mert ami jogos, az jogos, arra tartjuk (sic! – a szerk.) az unió politikusait, médiáját és jogvédőit, hogy szóljanak, ha bármi ilyesmi történik, márpedig most pont nálunk történik ez a bármi; de azért hadd kérdezzem már meg, drága uniói polgártársak: hárommillió ember háromezer milliárd forintjának szervezett, bünszövetkezetben elkövetett (kormányzati) lenyúlásából nem illet volna valami hasonló felhajtást csinálni?” Ezen uszulás persze csak azok számára lehet meglepő, kik nem ismerik a seresi életművet; ennek része az alábbi szöveg is: „A jó hír az, hogy a sok más szempontból mother- (és father-; ne diszkrimináljunk) fucker Európai Unió intézményei és médiái (sic! – a szerk.) is felfigyeltek arra, milyen kis fucking asshole ország veszi át itten fél évre az irányítást.” (Seres László: Igen, ronda kis állam vagyunk, Hírszerző.hu, 2011. január 5.)

Schiff András külföldön élő zongorista is igyekszik hátrányba hozni, gyanúba keverni hazánkat: „Magyarország kész-e és méltó-e arra, hogy átvégye január 1-jétől a közösség elnökségét? (...) ...a tolerancia-szint Magyarországon rendkívül alacsony, a rasszizmus, a romák diszkriminációja, az antiszemitizmus, az idegengyűlölet, a sovénizmus és reakciós nacionalizmus nagyon aggasztó. (...) mindezek olyan emlékeket ébresztenek, amelyeket, azt hittünk, régen el lehet felejteni. (...) az uniónak és az Egyesült Államoknak Magyarországon kell tartania a szemét.” (Schiff András: Megkérdőjeleződött Magyarország EU-szerepe, olvasói levél, Washington Post, 2011. január 2.)

Fischer Iván karmester szintén beállt a hazudozással Magyarország ellen bujtogatók közé, midőn így nyilatkozott: „Fenyeget annak a veszélye, hogy az ország nacionalista diktatúrába süllyed (...) Nem szabad cserbenhagyni a magyar demokrátaikat, a világ nem nézheti tétlenül, hogy

végleg elpusztul ez a törekeny demokrácia.” (Ezt nem tűrheti Európa – interjú Fischer Ivánnal, Frankfurter Allgemeine Zeitung, 2001. január 27.)

Bár kikérik maguknak, a hazaáruló hadműveletekből bizonyíthatóan kivesszük részüket a magyarországi szocialisták. Az Economist-portfólióba tartozó, európai uniós ügyekkel foglalkozó European Voice című brüsszeli hetilap január 13-i számában Politikai csoportok összecsapása Magyarország és a szankciók fölött címmel összeállítás jelent meg a magyar médiatörvény körüli EU-s hisztériáról. A szerző, bizonyos Constant Brand szerint Göncz Kinga szocialista európai parlamenti képviselő, Gyurcsány Ferenc egykori külügyminisztere azt mondta, a Szocialisták és Demokraták frakció vizsgálja a lehetőséget, hogy az Európai Parlament szankciókat léptessen életbe Magyarország ellen a lisszaboni szerződés 7. cikkelye alapján, mely erre feljogosítja az EP-t, amennyiben megállapítható, hogy a magyar törvények sértik a közösségi értékeket. „Ezt meg lehetne nyitni”, idézi szó szerint a brüsszeli lap a politikusi bikkfanyelven reménykedő Göncz Kingát, aki azt is hozzátette: „az Európai Parlament felelősége, hogy megvédje az alapvető jogokat és a demokráciát.”

Érdekes módon Göncz Kinga külügyminiszter korában nem volt ily határozott, az Új Szó című felvidéki magyar napilap azon kérdésére, hogy magyargyűlölő szlovák politikusokkal találkozva hasznát veszi-e pszichiáteri-pszichoterapeutai hivatásának, a következő választ adta: „A tárgyalásokon természetesen elsősorban nem pszichiáterként veszek részt, de ez a szakma egyébként is a toleranciáról, mások szempontjainak megértéséről szól.” (Új Szó, 2006. július 3.) Lám, Göncz Kinga már csak szakmája miatt is igyekszik megérteni mások szempontjait, kivéve, ha történetesen magyar szempontokról van szó – ezek esetében nem riad vissza egy kis aknamunkától, hazaárulástól.

Az alma szemlátomást ezúttal sem esett messze fájától. Göncz Kinga édesapja, Göncz Árpád hasonlóképp uszított hazája ellen, midőn a La Stampa című olasz lap 1993. november 20-i számában Budapesten a sajtó újra felfedezi a cenzúrát címmel, Az elnök is a jobboldali kormány ellen: Európa segíts nekünk! alcímmel megjelent cikkben az ellenzék elnémitásáról, cenzúráról, a sajtószabadság eltiprásáról hazudozott.

Számtalan gazemberség mellett emlékezhetünk az amerikai kongresszusban

néhány ásitózó képviselő részvételével az azóta elhunyt Tom Lantos által szervezett magyarellenes számonkérésre, emlékezhetünk a lincselésben bűnös zámolyi cigányokkal kapcsolatos, több évig elnyújtott kutyakomédiára, melynek során egy Katz Katalin nevű jeruzsálemi illetőségű ügyvédnő, az ottani Héber Egyetem tanára – a Romapage.hu cigány internetes portál közlése szerint – 4200 dollárral támogatta a csoport kiutazását Strassburgba, 40 balliberális közszereplő pedig majdnem tíz évvel ezelőtt, 2001. március 9-én hálálkodó levelet írt Lionel Jospin akkori francia miniszterelnöknek, ekként: „A francia nemzet tiszteletreméltó hagyományai közé tartozik, hogy menedéket nyújt azoknak, akiket hazájukban politikai, faji vagy társadalmi okból üldöznek. (...) Elkeserítőnek tartjuk, hogy ma, több mint tíz évvel a magyar demokratikus jogállam újjászületése után, még mindig vannak Magyarországon emberek, akiknek megalapozottan kell tartaniuk attól, hogy származásuk miatt hátrányos helyzetbe kerülnek, üldöztetés áldozatai lehetnek. (...) Alulírottak levelükkel köszönetüket szeretnék kifejezni a zámolyi romák ügyét támogató személyeknek és szervezeteknek, s egyúttal az egész francia nemzetnek, amely ismét felkarolta azoknak az ügyét, akik menekülni kényszerültek.” A Magyarországot rágalmazó szöveget mások mellett az azóta elhunyt Eörsi István író, továbbá Esterházy Péter író, Ferge Zsuzsa szociológus, Fischer Ádám zeneművész, Halmi Gábor alkotmányjogász (jelenleg a Soros-birodalom hazai helytartója), Horváth Aladár cigánypolitikus, Kis János filozófus, Köszeg Ferenc jogvédő, a minden rossz ügyhöz örömmel csatlakozó Konrád György, Lengyel László közgazdász, a minden lében kanál Tamás Gáspár Miklós, valamint a Gyurcsány Ferenc őszödi beszédét később kimagasló retorikai teljesítményként magasztaló Nádas Péter író (kit őszszel sajnálatos módon Budapest díszpolgárává avattak) látta el kézjegyével.

Ugyanaz a kör, ugyanaz a rosszindulat, ugyanaz a hazaárulás. Ez az a kör, melyről a már idézett Kornis Mihály – Bayer Zsolt sok évvel ezelőtti közlése szerint – azt állította: „él ebben az országban ötezer értelmiségi, akiknek a véleményével szemben nem lehet politikát csinálni.” A kormány most – udvarias visszafogottsággal ugyan – mégis erre tesz kísérletet. Ezért ne legyenek illúzióink, a fülsiketítő, hazaárulásig elmenő gyűlöletkampánynak még jó ideig nem lesz vége.

Ágoston Balázs